

РЕШЕНИЕ

№ 3827

гр. София, 05.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав,
в публично заседание на 13.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **10610** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 27а, ал. 1 – ал. 7 от Закона за закрила на детето (ЗЗакр.Д).

Образувано е по жалба на А. С. Х. – майка на детето В. С. Г., подадена чрез адв.Г. Н. и адв.М. М., срещу Заповед №3Д/Д-С-КС-099/10.10.2024г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – [населено място], район „Красно село“, с която на основание чл. 27, ал. 1 във връзка с чл. 25, ал. 1, т. 4 ЗЗДет. е настанено временно, считано от 10.10.2024г., до произнасяне на съда съгласно чл.28 от ЗЗДет. или до настъпване на промяна в обстоятелствата /заради което се е стигнало до предприемането на съответната мярка за закрила/, детето В. С. Г. в Кризисен център за деца пострадали от насилие „Светлина“-гр.С.. Като се твърди, че не са налице законовите изисквания на чл.25, т.3 и т.4 от ЗЗакрД и чл.33, ал.2 от ППЗакрД за настаняване на детето извън семейството, както и че мярката е наложена в противоречие с най-добрия интерес на детето и същата е нецелесъобразна, се иска оспорената заповед да бъде отменена.

В съд.з. жалбоподателката А. С. Х., лично, поддържа жалбата.

Ответникът - директора на Дирекция „Социално подпомагане“-Красно село, чрез юриск.Л. в съд.з., изразява становище за неоснователност на жалбата.

За заинтересованата страна В. С. Г. назначения му особен представител адв.Т. в съд.з. пледира да се постанови решение с оглед събраните по делото доказателства.

След като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на

страните и събраните по делото доказателства, включително социални доклади и свидетелски показания, съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Малолетният В. С. Г., [дата на раждане], е син на жалбоподателката А. С. Х. и на С. Г., които са родители на още 2 деца – непълнолетната М. и малолетната Г.. Семейството живее в апартамент състоящ се от всекидневна, спално помещение, в което спят децата, кухня, баня и тоалетна. В административното производство са събрани данни за перманентна злоупотреба в дома с алкохол, цигари и наркотични вещества от родителите и от други лица. Установява се и че в дома на семейството е пребивавал приятел на родителите, който неколккратно опитал да осъществи сексуален контакт с непълнолетното дете М., която избягала от дома си, след като родителите не предприели нищо във връзка с оплакването ѝ. Обект на сексуален тормоз от страна на дядото по майчина линия станали момичетата по време на гостуването им в дом на дядото по майчина линия през лятото на 2024г.

За учебната 2024-25г. В. е записан като ученик в 8“в“ клас на 28 училище на 07.10.2024г. Детето е със специални образователни потребности, като наличното известно изоставяне в развитието на детето, според социалния доклад е вероятно следствие на дългогодишното negliжиране на потребностите му в рамките на неговата семейна среда.

Във връзка с бягството на М. от дома на родителите, горните обстоятелства станали известни на ДСП „Красно село“, поради което с оспорената Заповед №ЗД/Д-С-КС-099/10.10.2024г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ район „Красно село“, малолетното дете В. С. Г. е настанен временно, считано от 10.10.2024г., в Кризисен център за деца пострадали от насилие „Светлина“-гр.С.. При същите обстоятелства в Кризисния център са настанени и неговите сестри, с които той има създадена емоционална привързаност.

При изслушването му от съда, детето – изключително открито и добронамерено към всички, но с известно интелектуално и социално изоставяне в развитието за възрастта си, споделя че се чувства добре в Кризисния център, но предпочита да живее въщи с родителите си. От изслушването му съдът остава с впечатления, че детето е привързано към родителите си и поради това не е критично към средата, в която го поставят те, като не осъзнава и положението в което са се намирали сестрите му с оглед опасността от сексуално насилие по отношение на тях.

Разпитан като свидетел, бащата на детето С. Г. установява, че към настоящия момент и двамата със майката на децата работят, като те са готови да поемат грижите за В., ако се върне при тях. Твърди, че към анстоящия момент в дома им не живеят други лица.

При така установените факти, Административен съд София-град достига до следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като подадена от лице, имащо правен интерес - родител на детето; в срока по чл. 27а, ал.1 ЗЗакрД - подадена е на 24.10.2024г. По същество ѝ, съдът взе предвид следното:

Според чл.146, вр. чл. 168 АПК съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен съгласно разпоредбата на чл.27, ал.1 ЗЗакрД орган - директор на Дирекция „Социално подпомагане“ – Красно село,

[населено място].

Оспореният в настоящото производство индивидуален административен акт е издаден в предвидената от закона писмена форма и съдържа всички реквизити по чл. 59, ал.2 от АПК, включително фактически и правни основания. Същият отговаря и на законовите изисквания за съдържание, доколкото в него изрично е посочено правното основание за издаването му чл. 27, ал.1, вр. чл. 25, ал. 1, т.4 от ЗЗакрД, и фактическите такива, относно които е препратено и към изготвения от Отдел „Закрила на детето“ към Дирекция „Социално подпомагане“-Красно село доклад.

При издаването на оспорената заповед не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са основание за отмяна. Също така жалбоподателят е упражнил правото си на обжалване на заповедта, по повод което е образувано и настоящото съдебно производство, и в тази връзка не е лишен от възможност да организира защитата си и да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Предвид данните по делото за семейна среда в която се употребяват регулярно алкохол и наркотични вещества, а момичетата в семейството са изложени на опасност от сексуален тормоз, въпреки липсата на данни за осъществено каквото и да насиле по отношение на В., но при индиции за negliжирани негови потребности, обоснован е извода на административния орган, че за детето съществува сериозна опасност от увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие.

Съдът намира по съответствието на оспорената заповед с материалния закон следното:

Мерките за закрила на детето и редът и условията за прилагането им са регламентирани в Глава четвърта на Закона за закрила на детето (чл.23 – чл.43а) и в Глава трета от Правилника за прилагане на закона (чл.9 – чл.33).

Основанията за прилагане на мярка за закрила чрез настаняване на детето извън семейството са изрично установени в чл.25, ал.1 ЗЗД. В т.4 на чл.25, ал.1 ЗЗДет е предвидено, че може да бъде настанено извън семейството дете, което е жертва на насиле в семейството и съществува сериозна опасност от увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие.

В случая спрямо детето В. е взета мярка за закрила по чл.4, ал.1, т.5 от ЗЗДет, а именно предоставяне на социални и интегрирани здравно-социални услуги за резидентна грижа. В тази връзка, съдът приема, че се установява negliжиране на детето в семейството, което го поставя в сериозна опасност от увреждане на неговото нравствено, интелектуално и социално развитие. Т.е. налице са предпоставките за налагане на мярка за закрила по чл.4, ал.1, т.5 от ЗЗДет спрямо В. С. Г..

Целта на мерките за закрила на детето е като краен резултат постигането на максимална защита на неговите интереси, като се осигурят условия за нормалното му развитие в подходяща среда, по възможност то да расте в собственото си семейство, без прекъсване на връзката между детето и родителя му. Въпреки, че по принцип в интерес на детето е да бъде отглеждано в семейната си среда и при наличие на необходимост и възможност да се предприемат мерки за закрила в тази среда /чл.23 от ЗЗДет/, в случая предвид установеното към момента на налагане на мярката конкретното положение в семейната среда на детето, което поставя в риск неговото нравствено, интелектуално и социално развитие, следва да се направи изводът, че административният орган е постановил оспорения акт в съответствие с целта на

закона.

Във връзка с показанията на бащата на детето, разпитан като свидетел, за подобро положение в домакинството – вече работят и двамата родители, същите посещават социална услуга за подобряване на родителския им капацитет, в дома им вече не пребивават трети лица, следва да се има предвид, че в настоящото производство съдът преценява дали са били налице предпоставките за прилагане на мярката към момента на издаване на заповедта, както и че наложената мярка за закрила е временна. Дали да бъде налагана постоянна мярка за закрила и къде да живее детето за в бъдеще е предмет на производство по чл.28 от ЗЗакрД, като в правомощията на компетентния районен съд е да се произнесе по този въпрос.

Предвид гореизложеното, съдът счита, че спрямо детето В. С. Г. правилно, обосновано и целесъобразно е била предприета временна мярка за закрила "настаняване извън семейството".

Предвид изложеното съдът намира, че жалбата срещу оспорената заповедта е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд - София-град, Второ отделение, 31 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от А. С. Х., против Заповед №ЗД/Д-С-КС-099/10.10.2024г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – [населено място], район „Красно село“.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: